

იოელის წიგნი და ლაოდიკიის მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესია - ნომერი მეცხრე

Jeff Pippenger

2025-12-11

ცხრა ნომერი

მე მივედი იოელის წიგნისადმი ამ შესავალში იმ ეტაპამდე, რომ მოკლედ შევაჯამო პირველი რვა სტატიის ზოგიერთი საკითხი და განვსაზღვრო, რას უნდა მოველოდეთ იოელის წიგნისგან ახლა, როდესაც მას უფრო უშუალოდ მივუბრუნდებით, და შემდეგ, რასაკვირველია, რა კავშირი აქვს ამას დანიელის 11:11–16-ის რაფიისა და პანიუმის ბრძოლებთან?

ჩვენ განსაკუთრებული ყურადღება გავამახვილეთ ვენახის გალობაზე, რადგან წინასწარმეტყველურად „გამოცდილება“ „გალობით“ არის წარმოდგენილი. ასე რომ ცდაოთხი ათასის ერთ-ერთი მახასიათებელია ის, რომ ისინი მღერიან მოსესა და კრავის გალობას, რაც უბრალოდ იოანესეული ხერხია ესაიას ვენახის გალობის წარმოსადგენად. ყოველი მთავარი წინასწარმეტყველი თავის წიგნს იწყებს ისრაელის წინააღმდეგ გამოთქმული მხილებებით მათი ამბოხების გამო; ან, შეიძლება ითქვას, რომ ყოველი მთავარი წინასწარმეტყველი თავდაპირველად ვენახის გალობას მღერის. მე ვამტკიცებ, რომ იოელის ვენახის გალობა პირველ თავში ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი გამოცხადებაა ვენახის გალობის შესახებ. ვერ ვიტყვი, მართალი ვარ თუ არა, მაგრამ ჩემი ამ რწმენის მიზეზი ის არის, რომ იოელის წიგნში სიმბოლურად წარმოდგენილი წინასწარმეტყველური კავშირები, როგორც ჩანს, გასაღებია, ან იქნებ რამდენიმე სხივის ღერძი. იოელის მოწმობა არა მხოლოდ ერთიანდება სხვა პარალელურ ხაზებთან, არამედ, როგორც ჩანს, ადგენს კიდევ საზომ წერტილს, განსაკუთრებით პირველ თავში ვენახის განადგურების სიმბოლიკის მეშვეობით; ხოლო მომდევნო ორი თავი განსაზღვრავს როგორც მხეცის ხატის გამოცდის ჟამს შეერთებულ შტატებში, ასევე მხეცის ხატის გამოცდის ჟამს მთელი მსოფლიოსთვის. და ეს ყოველივე ვენახის კონტექსტშია მოქცეული, ხოლო ვენახი ცოცხალი ვენახი არ არის, თუ წვიმა არ ეღვრება.

ჩვენ აგრეთვე გავუსვით ხაზი იმ წინასწარმეტყველურ პერიოდს, რომელიც წარმოდგენილია სიმბოლოთი — „რამდენ ხანს?“ მე ვიგრძენი აუცილებლობა, შეგვეხსენებინა ეს წინასწარ დამკვიდრებული პრინციპი „რამდენ ხანს“-თან დაკავშირებით, რათა ხაზი გაგვესვა „ქვაკუთხედისთვის“, რომელიც იყო და ამავე დროს არის საფუძველი და კუთხის ქვა. შუაღამის ღადადის უწყების საბოლოო სრული განვითარება, რომელიც ახლა მიმდინარეობს, არის „ქვაკუთხედი“. იმ საფუძვლებზე დაყრდნობით, ეს ქვაკუთხედი არის მილერის ძვირფასი ქვები, რომლებიც დასაწყისთან შედარებით ათჯერ უფრო კაშკაშად ბრწყინავს.

ღმერთის „საოცარ საქმეთა“ საფუძველზე გვირგვინქვა ის მომენტია, როცა მისი ხალხი ლაოდიკიური გამოცდილებიდან ფილადელფიურ გამოცდილებაზე გადადის, რაც იმ

დროს ხდება, როცა ეს ხალხი ხდება მერვე, რომელიც შვიდთაგან არის, და ასევე როცა ისინი მებრძოლი ეკლესიიდან გამარჯვებულ ეკლესიაზე გადადიან. ეს გადასვლა არის გვირგვინქვა. ეს გადასვლა სრულდება მაშინ, როცა ღვთის ხალხი ისმენს და ხედავს „გვირგვინქვის“ უწყებას და იგი საოცარია მათ თვალში. გვირგვინქვის უწყება არის კულმინაცია, რადგან იგი ერთად კრებს ყველა სიმბოლურ „გვირგვინქვის“ ჭეშმარიტებას. „შვიდი ჟამის“ უწყება იყო მილერის საძირკვლის ქვა და იგი მილერიტული გვირგვინქვა უნდა ყოფილიყო. ორმოცდამეათე დღე იყო ორმოცდამეათეობის პერიოდის გვირგვინქვა, ისევე როგორც შუალამის შემახილი იყო პირველი და მეორე ანგელოზების მილერიტული მოძრაობის გვირგვინქვა.

როგორც ორმოცდაექვსწლიანი პერიოდის კულმინაცია ანუ გვირგვინი, რომლის განმავლობაშიც ქრისტემ ააგო პირველი და მეორე ანგელოზების მილერიტული ტაძარი, ეს გვირგვინი უნდა ქცეულიყო საძირკვლის ქვად ქრისტეს საქმისათვის — ას ორმოცდაოთხი ათასის ტაძრის აღმშენებლობისათვის. ეს საძირკვლის ქვა დადგინდა 1844 წელს, როგორც ნათელი, რომელიც ზეცისკენ მიმავალ ბილიკს გაანათებდა; და ამ მიზეზით, წუთისოფლის აღსასრულს ღვთის ხალხი უნდა დაუბრუნდეს „ძველ ბილიკებს“, რათა პოვოს განსვენება. თუ და როცა ისინი მილერიტების პიონერულ ისტორიას დაუბრუნდებიან, აღმოაჩენენ, რომ შუალამის ძახილის უწყება იყო საძირკვლად დადებული ისტორიის კულმინაცია. შუალამის ძახილი იყო სულიწმიდის გარდამოსვლის გამოვლინება. როდესაც სული დაუბრუნდება „ძველ ბილიკებს“ და ჰპოვებს იმ „კაშკაშა ნათელს“, რომელიც ბილიკის დასაწყისში, ანუ მის საძირკვლად დადგინდა, იგი ჰპოვებს შუალამის ძახილს, რომელსაც იერემია „განსვენებად“ მოიხსენიებს.

„მათ გზის დასაწყისში უკან ჰქონდათ დადგმული კაშკაშა ნათელი, რომლის შესახებაც ანგელოზმა მითხრა, რომ ეს იყო „შუალამის ღაღადი“. ეს ნათელი მთელ გზაზე ანათებდა და მათ ფეხებს უნათებდა, რათა არ წაბორძიკებულყვნენ.

„თუ ისინი მზერას იესოზე ამყარებდნენ, რომელიც მათ თვალწინ იყო და ქალაქისკენ მიუძღოდა, ისინი უსაფრთხოდ იყვნენ. მაგრამ მალე ზოგიერთნი დაიღალნენ და ამბობდნენ, რომ ქალაქი ძალზე შორს იყო და ელოდნენ, რომ იქამდე უკვე მისულნი იქნებოდნენ. მაშინ იესო მათ ამხნევებდა თავისი დიდებული მარჯვენა ხელის აღმართვით, და მისი ხელიდან გამოდიოდა ნათელი, რომელიც ადვენტიტთა ჯგუფს ზემოდან გადაჰფენდა, და ისინი შეჰღალადებდნენ: „ალილუია!“ სხვებმა კი დაუფიქრებლად უარყვეს მათ უკან მყოფი ნათელი და თქვეს, რომ მათ ამდენად შორს ღმერთი არ წარუძღვა. მათ უკან მყოფი ნათელი ჩაქრა, მათი ფეხები სრულ სიბნელეში დატოვა, და ისინი წაბორძიკდნენ, დაკარგეს მხედველობიდან ნიშანი და იესო, და ბილიკიდან გადაიჩეხნენ ქვემოთ, ბნელ და ბოროტ ქვეყნიერებაში.“ ქრისტიანული გამოცდილება და ელენ გ. უაითის სწავლებანი, 57.

მილერიტული ისტორიის მწვერვალი საძირკვლის ქვაა ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიისათვის. სამი ანგელოზის უწყების დასაწყისიდან 1798 წელს, ვიდრე ეკლესია გამარჯვებული აღიმართებოდეს კვირა კანონის დროს საწმიდარის განწმენდის

აღსრულებით, ეს გზა შუალამის ღალადის უწყებით არის განათებული, რადგან ეს იგავი ადვენტიზმის შესახებ არის, და იმის შესახებ, თუ როგორ აღამაღლებს ღმერთი ხალხს, რათა მათ სრულყოფილად ასახონ მისი ხასიათი, როდესაც კაცობრიობისთვის მადლის ჟამი იწურება კვირა კანონის კრიზისის განმავლობაში.

გზაზე იესო წინ უძღვის და განაგრძობს გზის განათებას თავისი დიდებული მარჯვენა მკლავის აღმართვით. ამგვარად, გზის დასაწყისში არის კაშკაშა ნათელი და კაშკაშა ნათელი მიუძღვის გზის დასასრულამდე. იესო, როგორც ალფა და ომეგა, დასასრულს დასაწყისთან აერთიანებს; ამიტომ, გზის ორივე ბოლოში არსებული ნათელი შუალამის ღალადის უწყებაა.

პირველი ანგელოზი მოვიდა 1798 წელს და გამოაცხადა, რომ მისი სამსჯავროს ჟამი დადგა: „ამბობდა... დადგა მისი სამსჯავროს ჟამი.“ სამსჯავროს ჟამი დადგა 1798 წელს, და როდესაც იგი დაიწყო, ქრისტესა და მის ახალ სასძლოს შორის ქორწინებაც დაიწყო — ფილადელფიური მილერიტული ადვენტიზმი. ქრისტეს უნდა ექორწინა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, ხოლო 1798 წლიდან 1844 წლამდე სასძლო გამზადდა. სასძლო ფილადელფიური იყო, რადგან ქრისტეს სასძლოზე არ იყო არავითარი მსჯავრდადება, ვინაიდან მან თავისი თავი გაამზადა — იგი წმინდა იყო. სამსჯავროს გამოცხადება არის ქორწინების გამოცხადება დასაწყისში, 1798 წელს, რომელიც აღსასრულს მიაღწია 1844 წელს.

მილერიტული მოძრაობისათვის როგორც საძირკვლის ნათელი, ისე ქუდქვის ნათელი იყო ქორწინების მაუწყებელი უწყება — შუალამის ძახილის უწყება. შუალამის ძახილი იყო პირველი და მეორე ანგელოზების ისტორიის, აგრეთვე მილერიტული ისტორიის, საფუძველიც და ქუდქვაც; ხოლო მილერიტული ისტორიის ქუდქვა არის ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიის საძირკვლის ქვა და ამავე დროს მისი ქუდქვაც. ტაძრის მშენებლობა დასრულებულია, როდესაც ქუდქვა დაიდება, და ამ საბოლოო „საოცარი“ ქვის დადების საქმე 2023 წლის ივლისში დაიწყო.

არსებობს სხვადასხვა წინასწარმეტყველური აღსრულება, რომლებიც შეადგენენ თავქვას, მაგრამ თავქვა ასევე წარმოადგენს უწყების კულმინაციას. ორმოცდაათობა იყო ორმოცდაათობის ჟამის უწყების თავქვა, ისევე როგორც „შვიდი ჟამის“ ნათელი, რომელიც 1856 წელს ჰაირამ ედსონის კალმით მოვიდა, განზრახული თავქვა იყო მილერის უწყებისთვის, რადგან პირველი საძირკვლისეული ჭეშმარიტება, რომელიც მილერმა აღმოაჩინა, იყო „შვიდი ჟამი“. 1856 წელს თავქვის ჭეშმარიტების ახალი ნათლის უარყოფა ნიშნავდა ლაოდის უდაბნოში სიკვდილის არჩევას, როგორც ძველმა ისრაელმა მოიმოქმედა ორმოცი წლის განმავლობაში. ეს განსაზღვრავს 2023 წლის ივლისს, როგორც 1856 წელს — გარდამტეხ მომენტს ფილადელფიიდან ლაოდისამდე მილერიტულ ისტორიაში და შებრუნებას ლაოდისიდან ფილადელფიამდე ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიაში. ქრისტეს 1844 წელს უწმინდური ქალი არ შეურთავს ცოლად, რადგან იგი ფილადელფიური იყო, და იგი კვირის კანონის დროს ფილადელფიიდან პატარძალს შეირთავს. მაგრამ ჯერ მან უნდა განემზადოს. მზად ხარ?

ნუ გეშინიათ, მცირეო სამწყსოვრო, რადგან თქვენს მამას კეთილნებას, რომ მოგცეთ თქვენ სასუფეველი. ლუკა 12:32.

1844 წლის 22 ოქტომბერს უფალმა იქორწინა სასძლოზე, რომელიც მოამზადა, რათა გაჰყოლოდა მას მესამე ანგელოზის ისტორიაში და ყოველივეში, რასაც მესამე ანგელოზი წარმოადგენს; მაგრამ 1863 წლისთვის მესამე ანგელოზის ისტორია გადახრილი იქნა ლაოდიკიის უდაბნოში. 1844 წლიდან 1863 წლამდე არსებული ისტორია წარმოადგენს მესამე ანგელოზის პერიოდს და ამგვარად იძლევა უგუნური ქალწულების ილუსტრაციას ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დროის პერიოდში. ქალწულები არიან ხორბალი და ღვარძლი, რომლებიც იყოფიან ანგელოზებით განსახიერებული უწყებებით, რადგან სწორედ ანგელოზები ასრულებენ განცალკევების საქმეს.

„შემდეგ ვიხილე მესამე ანგელოზი. ჩემმა თანმხლებმა ანგელოზმა თქვა: „საშინელია მისი საქმე. შემაძრწუნებელია მისი მისია. იგი არის ის ანგელოზი, რომელმაც ხორბალი უნდა გამოარჩიოს სარეველასგან და დაბეჭდოს, ანუ შეკრას, ხორბალი ზეციური ბელისთვის. ამ საგნებმა მთელი გონება, მთელი ყურადღება უნდა შთანთქმას.““ Early Writings, 119.

გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის სამი ანგელოზის უწყება არის გვიანი წვიმის შესახებ უწყება, რომელიც ორ ჯგუფს ჰყოფს და აკავშირებს.

„იოანეს წინაშე გაიხსნა ეკლესიის გამოცდილებასთან დაკავშირებული ღრმა და უაღრესად აღმშრელი ინტერესის მქონე ხილვები. მან იხილა ღვთის ხალხის მდგომარეობა, საფრთხეები, ბრძოლები და საბოლოო ხსნა. იგი აღწუხდა იმ დამასრულებელ უწყებებს, რომელთაც დედამიწის სამკალი უნდა მოამწიფონ — ან როგორც ზეციური საუნჯისთვის განკუთვნილი ძნელები, ან როგორც განადგურების ცეცხლისთვის გამზადებული კონელები. მას გამოეცხადა უაღრესად დიდი მნიშვნელობის თემები, განსაკუთრებით უკანასკნელი ეკლესიისთვის, რათა მათ, ვინც ცდომილებიდან ჭეშმარიტებისკენ მოიქცეოდნენ, დარიგებოდათ მათ წინაშე მდგომი საფრთხეებისა და ბრძოლების შესახებ. არავის სჭირდება სიბნელეში ყოფნა იმასთან დაკავშირებით, რაც დედამიწას მოაწევს.“ The Great Controversy, 341.

ეს არის „ჭეშმარიტების სიტყვები“, რომლებიც ამ თაობაში არიან „დამამთავრებელი უწყებანი, რომელთაც უნდა მოამწიფონ სამკალი“, და რომლებიც განაცალკევებენ ორ კლასს. ეს საქმე ასევე არის მილერის სიზმრიდან „მტკრის ჯაგრისიანი კაცის“ საქმეც.

„ვის საცერი უპყრია ხელში თავისა, და იგი სრულიად გაწმენდს თავის კალოს, და შეკრებს თავის ხორბალს ბელელში.“ მათე 3:12. ეს იყო განწმენდის ერთ-ერთი დრო. ჭეშმარიტების სიტყვებით ბზე გამოეყოფოდა ხორბალს. რადგან მეტისმეტად ამპარტავანნი და საკუთარი სიმაღლის დამყენებელნი იყვნენ მხილების მისაღებად, მეტისმეტად სოფლისმოყვარენი იყვნენ სიმდაბლის ცხოვრების მისაღებად, მრავალნი განერიდნენ იესოს. მრავალნი დღესაც იმავეს აკეთებენ. სულები დღესაც გამოიცდებიან, როგორც ის მოწაფენი კაპერნაუმის სინაგოგაში. როდესაც ჭეშმარიტება გულამდე მიეწვევა, ისინი ხედავენ, რომ მათი ცხოვრება ღვთის ნებასთან შესაბამისობაში არ არის. ისინი ხედავენ საკუთარ თავში სრული

ცვლილების საჭიროებას; მაგრამ არ არიან მზად, შეუდგნენ თავის უარყოფელ საქმეს. ამიტომ მრისხანებენ, როდესაც მათი ცოდვები გამოჟღავნდება. შეურაცხყოფილნი მიდიან, ისევე როგორც მოწაფეებმა დატოვეს იესო, დრტვინვით ამბობენ: „ეს მძიმე სიტყვაა; ვის ძალუძს მისი მოსმენა?““ ქრისტეს სურვილი საუკუნეთა, 392.

1844 წლის დიდი იმედგაცრუებიდან მოყოლებული, 1863 წლამდე არსებული ნიშნულები და მოვლენები წარმოადგენს 9/11-დან საკვირაო კანონის დადგომამდე არსებულ ისტორიას. რატომ არის, თქვენ იკითხავთ, 1844 9/11?

დის უაიტის ნაწერები ნათლად აცხადებენ, რომ მესამე ანგელოზი მოვიდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, მაგრამ აგრეთვე მოვიდა 1888 წელს, რაც 9/11-ის ტიპს წარმოადგენს. უფრო მნიშვნელოვანი კი ის არის, რომ ყველა წინასწარმეტყველი სწორედ 9/11-ის ისტორიას გამოყოფს კვირის კანონის დრომდე; ამიტომ ეს არ არის ორი თუ სამი მოწმის მოწმობა, არამედ ღვთის სიტყვის ყოველი მოწმის ერთობლივი მოწმობა, რომ 9/11-დან კვირის კანონამდე არის ის პერიოდი, როდესაც „ყოველი ხილვის შედეგი“ სრულდება.

მესამე ანგელოზის მოსვლისა და დასრულების ისტორია 1844-იდან 1863 წლამდე გრძელდებოდა და წარმოადგენს ღვთის საკვირველ საქმეთა პერიოდს 9/11-იდან საკვირაო კანონამდე. ეს ისტორია ასევე წარმოდგენილია 1840-იდან 1844 წლამდე, და იმ ხაზში 1840 არის ალფა, ხოლო 1844 — ომეგა. 1844-იდან 1863 წლამდე არსებულ ხაზში 1844 არის ალფა, ხოლო 1863 — ომეგა. 1844 არის როგორც ალფა, ისე ომეგა.

ჯვარი 1844 წელს ემთხვევა, და ალფამ და ომეგამ ჯვარზე თავისი სისხლი დაღვარა. 9/11-დან (1840) ვხედავთ, რომ გამოცხადების მეათე თავი წარმოგვიდგენს იმ ისტორიას, რომელიც იწყება იოანეს მიერ პატარა წიგნის შექმნით 1840 წელს, ხოლო შემდეგ — მის მუცელში განცდილი იმედგაცრუებით 1844 წელს. შექმა დასაწყისია; მუცელი აღნიშნავს დასასრულს. მეათე თავის უკანასკნელი მუხლი გამოხატავს, რომ ეს ისტორია მეორდება ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიაში.

და მე ავიღე პატარა წიგნი ანგელოზის ხელიდან და შევჭამე იგი; და იგი ჩემს პირში თაფლივით ტკბილი იყო; და როგორც კი შევჭამე იგი, ჩემი მუცელი გამწარდა. და მითხრა მან: კვლავ უნდა იწინასწარმეტყველო მრავალი ხალხის, და ერების, და ენების, და მეფეთა წინაშე. გამოცხადება 10:10, 11.

გამოცხადების მეათე თავი და აბაკუმის მეორე თავი წარმოადგენს ორ თავს, რომლებიც მოწმობას იძლევა 1840 წლიდან 1844 წლამდე არსებული წინასწარმეტყველური პერიოდის შესახებ. 1844 წლიდან 1863 წლამდე ისტორია იწყება იმედგაცრუების საზღვრული ნიშნულით, რასაც მოსდევს გაფანტვა, ხოლო მას — შეკრება. იმ პერიოდში აბაკუმის ორი ცხრილის წინასწარმეტყველური ისტორია დასასრულს აღწევს, როდესაც მეორე ცხრილი დაიბეჭდა 1849 წელს და გამოქვეყნდა საზღვარგარეთ 1850 წელს. აბაკუმის ცხრილების პერიოდი მოიცავდა 1842 წლის მაისიდან, როდესაც 1843 წლის დიაგრამა გამოქვეყნდა, და წინასწარმეტყველური პერიოდი დასრულდა იქ, სადაც დაიწყო — აბაკუმის ორი ცხრილიდან ერთ-ერთის გამოქვეყნებით. 1843 წლის

დიაგრამა არის ალფა, ხოლო 1850 წლის დიაგრამა — ომეგა.

1856 წელს ჰაირამ ედსონმა დაწერა სტატიების სერია, რომელმაც უილიამ მილერის მიერ „შვიდი დროის“ გაგება ახალ დონეზე აიყვანა. ედსონის ნაშრომი იყო მილერის შრომის ომეგა, რომელმაც მილერის საფუძვლიანი ჭეშმარიტება მოიყვანა ქვისთავის მდგომარეობამდე, რომელიც გამიზნული იყო ღვთის ხალხის გასაძლიერებლად. მილერის ნათელი „შვიდი დროის“ შესახებ იყო ალფა, ხოლო ედსონის ნათელი „შვიდი დროის“ შესახებ იყო ომეგა.

1863 წელს ეს მოძრაობა გარდაიქმნა იმ ეკლესიად, რომელიც საბოლოოდ თავისი წიაღიდან წარმოშობდა მოძრაობას, ისევე როგორც მილერიტები გამოვიდნენ პროტესტანტებიდან, და როგორც მოწაფეები გამოვიდნენ იუდაიზმიდან ქრისტიანობაში, და როგორც იესო ნავეს ძე და ქალები გამოვიდნენ ყოფილი აღთქმის ხალხიდან, რომელთაც უდაბნოში სიკვდილი ჰქონდათ განწესებული.

იმავე ისტორიულ პერიოდში (1844-დან 1863 წლამდე) მიწის მხეცის რესპუბლიკური რქა გადის პარალელურ ბრძოლას, რომელიც საბოლოოდ იფეთქებს სამოქალაქო ომად, რომლის შუა წერტილმაც, როგორც ყველა ისტორიკოსი თანხმდება, 1863 წელს მიაღწია ლინკოლნის გათავისუფლების პროკლამაციით. ლინკოლნი წარმოადგენს პირველ რესპუბლიკელ პრეზიდენტს, რომელმაც პრეზიდენტის ფიცი დადო იმ დრომდე ისტორიაში ყველაზე უარესი დემოკრატი პრეზიდენტის შემდეგ. მოგვიანებით იგი მოკლეს. ყველა ეს წინასწარმეტყველური მახასიათებელი და სხვებიც მეორდება უკანასკნელ რესპუბლიკელ პრეზიდენტში.

1844-დან 1863 წლამდე პერიოდი მოიცავდა გაფანტვასა და შეკრებას. 1863 წელი წარმოადგენს კვირის კანონს; ამგვარად, 1844 წელს მომხდარი გაფანტვა ერთადერთი გაფანტვაა 1863 წლამდე, როდესაც ლაოდიკეის მეშვიდე დღის ადვენტისტები ლაოდიკეის უდაბნოში გაიფანტნენ. 1844-მა გამოიწვია გაფანტვა და 1863-მა გამოიწვია გაფანტვა; ამით დასტურდება ის ფაქტი, რომ ეს ისტორია იდენტიფიცირებული წინასწარმეტყველური სიმბოლოა, რადგან იგი იწყება 1844 წლის ალფა-გაფანტვით და სრულდება 1863 წლის ომეგა-გაფანტვით. პირველი გაფანტვა მოვიდა 2020 წლის 18 ივლისს, ხოლო საბოლოო ომეგა-გაფანტვა აღსრულდება კვირის კანონის დროს.

„დრო ახლოვდება, როცა ჩვენ განვიყოფით და გავიფანტებით, და თითოეულ ჩვენგანს მოუწევს დადგეს იმ უპირატესობის გარეშე, რომ ურთიერთობა ჰქონდეს მათთან, რომელნიც იმავე ძვირფას რწმენას იზიარებენ; და როგორ შეძლებთ დგომას, თუ ღმერთი თქვენს გვერდით არ იქნება და არ იცით, რომ იგი გიძღვებათ და გზას გიკვალავთ?“ Review and Herald, March 25, 1890.

არ არის საკმარისი, რომ ღმერთი „შენს გვერდით“ იდგეს; ასევე საჭიროა, „იცოდე, რომ იგი გიძღვება და გმართავს.“ ეს ფაქტი წინასწარმეტყველების საგანია, რომელიც წარმოდგენილია სხვადასხვა გამოთქმებით, დაფუძნებული იმ დროზე, როცა „თქვენ შეიცნობთ უფალს.“

და შეჭამთ უხვად და დაკმაყოფილდებით, და ადიდებთ სახელს უფლისა, თქვენი ღმერთისა, რომელმაც საოცრად მოიქცა თქვენ მიმართ; და ჩემი ერი აღარასოდეს შერცხვება. და შეიცნობთ, რომ მე ვარ ისრაელის შუაგულში, და რომ მე ვარ უფალი, თქვენი ღმერთი, და სხვა არავინ; და ჩემი ერი აღარასოდეს შერცხვება. ... ასე შეიცნობთ, რომ მე ვარ უფალი, თქვენი ღმერთი, დამკვიდრებული სიონში, ჩემს წმიდა მთაზე; მაშინ იერუსალიმი იქნება წმიდა, და უცხონი აღარასოდეს გაივლიან მასში. იოელი 2:26, 27; 3:17.

როდესაც იერუსალიმი წმინდაა, იგი გამარჯვებული ეკლესიაა, რადგან მებრძოლი ეკლესია განსაზღვრულია, როგორც ხორბლისა და ღვარძლისაგან შემდგარი ეკლესია; და როდესაც „უცხონი აღარ გაივლიან“ „იერუსალიმში“ „აღარასოდეს“, ღვთის ერი „შეიცნობს“, „რომ იგი წინ მიუძღვის და ხელმძღვანელობს“. მათ იციან, რადგან ისინი არიან ისინი, რომელთაც აღასრულეს „შვიდგზის“ ლოცვა, რაც მოიცავს აღიარებას, რომ ღმერთი არ გიძღვოდათ, როდესაც ლაოდიკიელი იყავით; მაგრამ როდესაც ფილადელფიელად შეიცვლებით, „შეიცნობთ“, „რომ იგი წინ მიუძღვის და ხელმძღვანელობს“ და რომ ღმერთი არის „ისრაელის შუაგულში“.

19 აპრილის აღფა გაფანტვა (იმედგაცრუება) და 22 ოქტომბრის ომეგა გაფანტვა (იმედგაცრუება) აღნიშნულია 22 ოქტომბრის დიდი იმედგაცრუების შემდეგ პირველი ოფიციალური პუბლიკაციით. გამოცემა მილერიტა ისტორიასა და შეერთებული შტატების წინასწარმეტყველურ ისტორიაში წინასწარმეტყველური მაჩვენებელია; ამიტომ 1844 წლის შემდეგ პირველად ოფიციალურად გამოქვეყნებული არის ამ ისტორიის სასაზღვრო ნიშანი, და ეს სასაზღვრო ნიშანი გაფანტვას განსაზღვრავს.

1847—ნარჩომი განზნეული საზღვარგარეთ

სიტყვა „მცირე სამწყსოსადმი.“

„შემდეგი სტატიები დაიწერა The Day-Dawn-ისთვის, რომელიც გამოდიოდა კანანდაიგუაში, ნიუ-იორკში, ო. რ. ლ. კროსიერის მიერ. მაგრამ რადგან ეს გამოცემა ახლა აღარ გამოიცემა, და რადგან არ ვიცით, კვლავ გამოიცემა თუ არა, მეინში მყოფ ზოგიერთ ჩვენგანს უმჯობესად მიაჩნია, რომ ისინი ამ სახით იქნეს წარმოდგენილი. მსურს, „პატარა სამწყსოს“ ყურადღება მივაპყრო იმ საგნებს, რომლებიც ძალიან ძალე მოხდება ამ დედამიწაზე...“

„მკითხველი შეამჩნევდა, რომ ქ-ნ ე. გ. უაიტის კალამიდან გამოსული სამი უწყება შეტანილი იყო წიგნში A Word to the 'Little Flock.'...“

„ქ-ნ უაიტის მეორე უწყება, რომელიც მოცემულია 14–18 გვერდებზე, არის მისი პირველი ხილვის აღწერა სათაურით: „გაზნეულ ნატამალს“. ეს დაიწერა 1845 წლის 20 დეკემბერს, როგორც პირადი წერილი ენოქ ჯეიკობსისადმი, და პირველად გამოქვეყნდა ადრესატის მიერ 1846 წლის 24 იანვრის The Day-Star-ში. შემდეგ, 1846 წლის 6 აპრილს, იგი ხელახლა დაიბეჭდა ცალკეული ფურცლის სახით ჯეიმზ უაიტისა და ჰ. ს. გერნის მიერ. ეს ტექსტი, როგორც ის წარმოდგენილია A Word to the 'Little Flock'-ში, მცირედი სარედაქციო ცვლილებებისა და დამატებული წმინდა წერილის მითითებების გარდა, იდენტურია ხილვის სრული აღწერისა, როგორც

იგი პირველად დაიბეჭდა“. James White, A Word to the ‘Little Flock’, 25.

1844 წელი აღნიშნავს ანგელოზის მოსვლასა და იმედგაცრუებას. 1845 წელს იწერება პირველი ხილვა და 1846 წელს იგი ქვეყნდება. პირველი ხილვა მიმართულია „გაფანტულ ნატამალს“. მეექვსეა, რომ დაუქორწინებელმა თინეიჯერმა წინასწარმეტყველმა ქალმა, როცა თავის პირველ ხილვას წერდა, იცოდა, რომ „ნატამალის“ ერთ-ერთი წინასწარმეტყველური ნიშანი ის არის, რომ ნატამალს წინასწარმეტყველური აუცილებლობით უნდა დასჭირვებოდა „გაფანტულად ყოფნა“, როგორც ას ორმოცდაოთხი ათასის ერთ-ერთი ნიშანი. 1846 წელს უაითები დაქორწინდნენ, რითაც ელენის გვარი უაითად შეიცვალა. იმავე წელს უაითებმა მეშვიდე დღის შაბათის დაცვა დაიწყეს. 1846 წელს აღთქმა აღნიშნულია როგორც დასრულებული; წინასწარმეტყველური ქორწინება, რომელიც 1844 წელს დაიწყო, 1846 წელს აღსრულდა, ხოლო 1847 წელს იბეჭდება და იგზავნება პირველი ოფიციალური პუბლიკაცია.

1850 წლის მაისი

„მცირფასო მკითხველო — ამ მიმოხილვის ჩემი მიზანი იყო შეცდომის მხილება წმინდა ჭეშმარიტების შუქით....“

„როცა ამ მცირე ნაშრომს გაფანტულ სამწყსოს წარვუდგენ, ამ მხრივ მათ მიმართ ჩემი მოვალეობა აღვასრულე; დაე, ღმერთმა დაურთოს მას თავისი კურთხევა. ამინ.“ James White, The Seventh-day Sabbath not Abolished, 2.

ჯეიმს უაითის ეს პუბლიკაცია მიუთითებს, რომ მისი მსმენელობა ჯერ კიდევ გაფანტული ფარა იყო, მაგრამ იგი ასევე არის მეშვიდე დღის შაბათის დაცვა. ეს არის მესამე ანგელოზის უწყება მის საწყის სტადიაში, მილერიტული ადვენტიზმის მიერ შაბათისა და მესამე ანგელოზის გაგების თვალსაზრისით. იგი გამოიცა იმავე წელს, როდესაც 1850 წლის დიაგრამა გამოქვეყნდა, და ისინი ერთად წარმოადგენენ უფლის ლაშქრის აღზევებას მოახლოებული საკვირაო კანონის კრიზისისთვის. ისეო ყოველთვის დასასრულს დასაწყისის მეშვეობით წარმოაჩენს, და მათ, ვინც 1844 წელს უწყებას ქადაგებდნენ და 1843 წლის დიაგრამას იყენებდნენ, განასახიერებდნენ მათ, ვინც უწყებას 1850 წლის დიაგრამის გამოყენებით წარადგენდნენ. აბაკუმის ორი დაფის პერიოდის დასაწყისში ადამიანები საათის შესახებ უწყებას აბაკუმის დაფასთან კავშირში ქადაგებდნენ, ხოლო 1850 წელს ჯეიმს უაითი მესამე ანგელოზის უწყებას 1850 წლის დიაგრამასთან ერთად წარადგენს. დიაგრამა ძმა ნიკოლსმა შექმნა 1849 წლის პერიოდში, იმ დროს, როდესაც ჯეიმსი და ელენ უაითები ძმა ნიკოლსთან ცხოვრობდნენ. ჯეიმს უაითი უშუალოდ იყო დაკავშირებული 1850 წლის დიაგრამის შექმნასთან, და იმავე წელს მან დაიწყო მესამე ანგელოზის უწყების ქადაგება.

„1850 წლის 23 სექტემბერს უფალმა მიჩვენა, რომ მან მეორედ გაიწოდა ხელი თავისი ხალხის ნატამალის გამოსახსნელად, და რომ ამ შეკრების ჟამს ძალისხმევა უნდა გაორკეცდეს. გაფანტვის ჟამს ისრაელი ნაცემი და დაგლეჯილი იყო; ხოლო ახლა, შეკრების ჟამს, ღმერთი განკურნავს და შეუხვევს თავის ხალხს. გაფანტვის დროს ჭეშმარიტების გასავრცელებლად გაწეულ ძალისხმევას მხოლოდ მცირე

შედეგი ჰქონდა, მცირეს აღწევდა, ანდა არაფერს; მაგრამ შეკრების ჟამს, როცა ღმერთმა თავისი ხელი გაიწოდა თავისი ხალხის შესაკრებად, ჭეშმარიტების გასავრცელებლად გაწეულ ძალისხმევას თავისი განზრახული შედეგი ექნება. ყველანი უნდა იყვნენ ერთიანნი და მოშურნენი ამ საქმეში. ვიხილე, რომ სამარცხვინო იყო ვინმესთვის გაფანტვის დროის მაგალითებზე მითითება, რათა ახლა, შეკრების ჟამს, მათით ვიმართებოდეთ; რადგან ღმერთი თუ ახლა ჩვენთვის იმაზე მეტს არ გააკეთებს, ვიდრე მაშინ აკეთებდა, ისრაელი ვერასოდეს შეიკრიბება. ისევე აუცილებელია, რომ ჭეშმარიტება ჟურნალშიც გამოქვეყნდეს, როგორც იქადაგოს.“ Review and Herald, November 1, 1850.

შეხედულება, რომ უფალს „მეორედ გაიწოდა თავისი ხელი, რათა ეხსნა თავისი ხალხის ნაშთი“, 74-ე გვერდზე, გულისხმობს მხოლოდ იმ ერთობასა და ძალას, რომელიც ოდესღაც არსებობდა მათ შორის, ვინც ქრისტეს მოელოდა, და იმ ფაქტს, რომ მან კვლავ დაიწყო თავისი ხალხის გაერთიანება და აღდგინება.“ ადრეული წერილები, 86.

დისა უაიტი, Early Writings-ში, კომენტარს აკეთებს ნაწყვეტზე Review and Herald-იდან იმასთან დაკავშირებით, რომ მან გამოიყენა წინასწარმეტყველ ესაიას სიტყვები, როდესაც თქვა: „უფალმა მიჩვენა, რომ მან მეორედ გაიწოდა თავისი ხელი, რათა დაებრუნებინა თავისი ხალხის ნატამალი.“ მან თავისი ხელი გაიწოდა 1850 წელს. როდესაც მან 1844 წლის 22 ოქტომბერს ის ხალხი შეკრიბა უწმიდესში, ეს იყო 677 წ. ჩვ. წ.-მდე-დან 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე მიმდინარე გაფანტვის დასასრულს. პირდაპირი იუდა, რომელიც ცხოვრობდა პირდაპირ დიდებულ ქვეყანაში, გაიფანტა 2520 წლის განმავლობაში, ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამის“ თანახმად, 677 წ. ჩვ. წ.-მდე-ში. 2520 წლის დასასრულს სულიერი ისრაელი შეკრებილ იქნა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, და ისინი დაუყოვნებლივ გაიფანტნენ; ხოლო ეს გაფანტვა დასრულდა, როდესაც უფალი მეორედ გაიწვიდა თავის ხელს. იგი მათ მეორედ კრებს ამ მონაკვეთში ორი რამის აღსასრულებლად: რათა „შეუხვიოს თავისი ხალხის ჭრილობა“ და რათა „აღადგინოს“ თავისი ხალხი.

„შემდეგ მე ვიხილე მესამე ანგელოზი. ჩემმა თანმხლებმა ანგელოზმა თქვა: „სამინელია მისი სიტყვა, შემადრწუნებელია მისი მისია. იგი ის ანგელოზია, რომელმაც უნდა გამოარჩიოს ხორბალი ღვარძლისაგან და დაბეჭდოს, ანუ შეკრას, ხორბალი ზეციური საუნჯისათვის.“ ეს საგნები უნდა იპყრობდეს მთელ გონებას, მთელ ყურადღებას. კვლავ მეჩვენა იმათი აუცილებელი განცალკევება, რომელთაც სწამთ, რომ ჩვენ ვიღებთ უკანასკნელ მოწყალებისეულ უწყებას, იმათგან, რომლებიც დღითი დღე იღებენ ან იწოვენ ახალ ცდომილებას. მე ვიხილე, რომ არც ახალგაზრდები და არც მოხუცები არ უნდა ესწრებოდნენ იმათი შეკრებებს, რომლებიც ცდომილებასა და სიბნელეში არიან. ანგელოზმა თქვა: „გონებამ შეწყვიტოს უსარგებლო საგნებზე შეჩერება.““ Manuscript Releases, ტომი 5, 425.

1850 წელს დაწყებული მეორე შეკრება წარმოადგენდა ღვთის ხალხის დაბეჭდვას (შეკვრას), როდესაც ისინი აღმართულნი არიან, „ამაღლებულნი“, როგორც დროშა. 1850 წელი მიუთითებს დროს, როდესაც უფალი კრებს ას ორმოცდაოთხ ათასს. წინასწარმეტყველური აუცილებლობის მიხედვით, ისინი შეკრებამდე გაფანტულნი

უნდა ყოფილიყვნენ. ამგვარად, გამოცხადების 11:11-ის „სამნახევარი დღე“, რომელიც 1260-ს განასახიერებს, რაც 2520-ის ნახევარია, წარმოადგენს იმ გაფანტვას, რომელიც მოჰყვა 2020 წლის 18 ივლისს. გამოცხადების 11:11 წარმოადგენს იმათ მეორე შეკრებას, ვინც უნდა იყვნენ ას ორმოცდაოთხი ათასი, და იმ დროშას, რომელიც აღმართულია ხალხთა მიმართ, როგორც ეს ესაიას 11:11-შია გადმოცემული!

და იმ დღეს იქნება იესეს ფესვი, რომელიც დადგება ხალხთა ნიშანსვეტად; მას მიმართავენ წარმართნი, და მისი განსვენება დიდებული იქნება.

და იქნება იმ დღეს, რომ უფალი კვლავ მეორედ გაიწვდის თავის ხელს, რათა მოიპოვოს თავისი ხალხის ნატამალი, რომელიც დარჩება ასურეთიდან, ეგვიპტიდან, ფათროსიდან, ქუშიდან, ელამიდან, შინარიდან, ხამათიდან და ზღვის კუნძულებიდან.

და აღმართავს დროშას ხალხთათვის, და შეკრებს ისრაელის განდევნილებს, და ერთად მოუყრის თავს იუდას გაფანტულთ დედამიწის ოთხივე კუთხიდან. ესაია 11:10, 11, 12.

1850 წელს უფალმა მეორედ გაიწოდა თავისი ხელი, რათა შეეკრიბა ხალხი, რომელიც ქადაგებდა მესამე ანგელოზის უწყებას შუალამის ღაღადის უწყებასთან შეერთებით, როგორც ეს წარმოადგენილია აბაკუმის ორ დაფაში. 2023 წლის ივლისში უფალმა მეორედ გაიწოდა თავისი ხელი, რათა შეეკრიბა ხალხი, რომელიც ქადაგებდა მესამე ანგელოზის უწყებას შუალამის ღაღადის უწყებასთან შეერთებით, როგორც ეს წარმოადგენილია აბაკუმის ორ დაფაში. როგორც 1850 წელი, ისე 2023 წლის ივლისი, ორივე მიუთითებს „მისი ხალხის ნატამალთა“ შეკრებაზე, როგორც ეს ესაია ამბობს მე-11 თავის მე-11 მუხლში. მე-11 მუხლი მოქცეულია მე-10 და მე-12 მუხლებს შორის, და ორივე ეს მუხლი მიუთითებს სამყაროს წინაშე დროშის აღმართვაზე.

სამივე მუხლი აღნიშნავს ნიშანს, თუმცა შუა მუხლი მათ „ნაშთად“ განსაზღვრავს. იქ ნაშთი მეორედ იკრიბება, ხოლო ტომთა რაოდენობა, რომელთაგანაც ისინი იკრიბებიან, რვაა. „8“ წარმოადგენს არა მხოლოდ ნოეს კიდობანში მყოფთ, რომლებმაც ძველი ქვეყნიდან ახალ ქვეყანაში სიკვდილის ხილვის გარეშე გადაინაცვლეს, არამედ „8“ აგრეთვე წარმოადგენს მათ, ვინც არის მეშვიდეთაგან მერვე ეკლესია. გამოცხადების 11:11-ის ორი მოწმე არიან ისინი, ვინც აღდგინებულნი არიან. რიცხვი „8“ არის აღდგომის სიმბოლო, ას ორმოცდაოთხი ათასის სიმბოლო, ნათლობის სიმბოლო და მათი სიმბოლო, ვინც ლაოდნიკიდან ფილადელფიაში გადადის და ხდება ესაიას ნიშანი ერებისთვის. უფალი მეორედ განაპყრობს თავის ხელს 1850-დან 1865 წლამდე და კვლავ 2023 წლის ივლისში.

2023 წელს შვიდ ჟამზე ახალი ნათელი მოეფინა, ისევე როგორც 1856 წელს. 1856-დან 1863 წლამდე პერიოდი წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიას, როდესაც უფალი თავის ნაშთ ხალხს ლაშქრად აღადგენს.

ესაიას 11:11 სრულიად შეესაბამება გამოცხადების 11:11-ს, რომელიც ასევე სრულიად შეესაბამება დანიელის 11:11-ს. ესაია და იოანე წარმოაჩენენ შინაგან ისტორიას, ხოლო დანიელი — გარეგან ისტორიას. დანიელის 11:11-ის გარეგანი ხაზი პარალელურად

მიმდინარეობს იოანეს 11:11-ის შინაგან ხაზთან, ხოლო ესაიას 11:11 წარმოგვიდგენს შინაგანი ხაზის ნიშანს, რომელიც ღვთის სხვა ფარას გარეგანი ხაზიდან უხმობს გამოსვლას. პალმონიმ ეს მონაკვეთები მშვენიერ შეკვრად შეკრა, რაც შესაძლებელი იქნებოდა მხოლოდ მის მიერ, ვინც არის ყოველივეს შემოქმედი.

ამ საკითხებს შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

დიალოგი ხელოვნურ ინფორმაციასთან:

მათემატიკის მსოფლიო პოულობს თუ არა რაიმე მნიშვნელობას რიცხვ „11“-ში?

დიახ, რიცხვ 11-ს აქვს ნამდვილი მათემატიკური ინტერესისა და მნიშვნელობის რამდენიმე ასპექტი (იმის მიღმა, რომ იგი უბრალოდ მარტივი რიცხვია). აქ მოცემულია ძირითადი მათემატიკოსები და მათემატიკის მოყვარულები ხშირად გამოყოფენ:

11 მეხუთე მარტივი რიცხვია, უმცირესი ორნიშნა მარტივი რიცხვი და პირველი მარტივი რიცხვი, რომელიც ათობით სისტემაში პალინდრომს წარმოადგენს. „11“ უმცირესი რეპიუნიტია (რიცხვი, რომელიც განმეორებული ერთეულებისგან შედგება), რომელიც მარტივია. ეს ერთადერთი ორნიშნა მარტივი რიცხვია, რომლის ორივე ციფრი ერთნაირია. 11, 22, 33, 44 და ა. შ. ეს მხოლოდ „11“-ზე მუშაობს. „11“ მერსენის მარტივი რიცხვის ექსპონენტია. $1/11 = 0.090909\dots$ -ის ათობითი გაშლა მხოლოდ 2-ის ტოლი გამეორების პერიოდით ხასიათდება, მაგრამ $1/11$ სხვა მხრივაც არის ცნობილი: მარტივი რიცხვების მიმდევრობა 11, 101, 1009, 10007, 100003 და ა. შ. ჩნდება არითმეტიკულ პროგრესიაში არსებული მარტივი რიცხვების შესახებ განხილვებში. 22-ე რიგის დიედრალური ჯგუფი (წესიერი 11-კუთხედის სიმეტრიები) საგულისხმოა, რადგან „11“ უმცირესი მარტივი რიცხვია, რომლისთვისაც დიედრალურ ჯგუფს აქვს არაკომუტატიური, ცენტრისგან თავისუფალი სტრუქტურა, რომელიც ჯგუფთა თეორიაში ინტერესის საგანს წარმოადგენს. თეორიულ ფიზიკაში (სიმების თეორია / M-თეორია) სამყარო ხშირად 11 სივრცე-დროით განზომილებაში მოდელირდება, და ფიზიკოსები და მათემატიკოსები, რომლებიც ამ სფეროში მუშაობენ, ხშირად აღნიშნავენ 11-ის გამოჩენას. „11“ ერთადერთი პალინდრომული მარტივი რიცხვია ლუწი რაოდენობის ციფრებით (ყველა დანარჩენი ლუწციფრიანი პალინდრომი, რომლის ციფრთა რაოდენობა 2-ზე მეტია, 11-ზე უნაშთოდ იყოფა და, მაშასადამე, შედგენილია). ეს რეკრეაციული რიცხვთა თეორიის თეორემაა.

დასკვნა:

მიუხედავად იმისა, რომ „11“-ს არ აქვს ისეთივე გამორჩეული სტატუსი, როგორც π -ს, e -ს ან ოქროს კვეთას, იგი არაერთგზის გვევლინება მრავალი მოვლენის უმცირეს ან პირველ მაგალითად (პირველი repunit-პრიმი, ერთადერთი ლუწციფრიანი პალინდრომული მარტივი რიცხვი, ადრეული გამოჩენა მრავალ დამტკიცებასა და საწინააღმდეგო მაგალითში, M-თეორიაში 11 განზომილება და სხვ.). ამიტომ, დიახ — მათემატიკის სამყარო 11-ს მნიშვნელოვან რიცხვად მიიჩნევს.

„ის, ვინც სიტყვა შთააგონა, იყო სიტყვის ჭეშმარიტი განმმარტებელი. ქრისტე თავის სწავლებებს ხსნიდა იმით, რომ მსმენელთა ყურადღებას მიმართავდა ბუნების მარტივი კანონებისა და იმ ნაცნობ საგნებზე, რომელთაც ისინი ყოველდღიურად ხედავდნენ და ხელით ეხებოდნენ. ამგვარად იგი მათ გონებას ბუნებრივიდან სულიერისაკენ მიჰყავდა. მრავალმა მაშინვე ვერ ჩასწვდა მისი იგავების აზრს; მაგრამ როდესაც ისინი დღითი დღე ეხებოდნენ იმ საგნებს, რომლებთანაც დიდ მოძღვარს სულიერი ჭეშმარიტებები ჰქონდა დაკავშირებული, ზოგიერთებმა გაარჩიეს ის გაკვეთილები საღვთო ჭეშმარიტებისა, რომელთა შთაბეჭდვასაც იგი ცდილობდა, და ისინი დარწმუნდნენ მისი მისიის ჭეშმარიტებაში და სახარებაზე მოექცნენ.“ Sabbath School Worker, December 1, 1909.

„ბუნებრივიდან სულიერ სასუფეველამდე ამგვარად მიმყვანნი, ქრისტეს იგავები იმ ჭეშმარიტების ჯაჭვის რგოლებია, რომელიც ადამიანს ღმერთთან, ხოლო მიწას ზეცასთან აერთებს.“ ქრისტეს იგავები, 17.